

Strunár.

Gosli razdrobite, sluge,
 Ki prinesel jih strunár!
 Môči ni mi čuti speva,
 Ki le žalost ga preveva —
 Brenkal več ne bo nikdár!«

Vitez to govoril trdi,
 Čul strunár njegov ukaz.
 Sluge so ga izpolnili:
 Gosli drage razdrobili,
 Rógali se mu v obráz . . .

»Čuj me, vitez, kaj ti pravim
 Mož izkušen, mož — trpin:
 Gosli si uničil moje,
 Tega ne, kar zovem svoje:
 Srce živo in — spomin!

»In doklèr zaklada moja
 Solnèni mi ogreva soj:
 Vedno mi spomin na srečo
 Vzbujal pesem bo tožečo,
 Spev mi ne utihne moj.

»Saj strunár nikdár ne vpraša,
 Je li ga poslušá kdó:
 Dosti, da srcé razvneto
 Izvrší nalogo sveto,
 Ki mu dalo jo — nebó!«

Rástislav.

Kováč.

Starec sivi kuje mēče,
 Kládivo po náklu pada;
 Pótno čélo si otēre,
 In doprsno gladi brado:

Kujem dôkaj let železo,
 To samó je delo pravo!
 Plug sem skóval nekateri,
 Da ratár je rezal brazdo;
 Kôga delo bolj potrebno
 Svetu je in bolj priznano?
 Kujem dôkaj let železo,
 To samó je delo pravo!

Že verige hudodelcu,
 Lanec že sem mnogi zváril;
 Kdo se trudil je na zemlji
 Bolj za ljudstva mir in spravo?

Mēče kujem zdaj jeklene,
 Srce bije mi junaško!
 Na sovrage jih vrteli
 Naši bodo v zmago slavno;
 Kládivo, le glásno pléši,
 Iskre jezno trósi, nákló!

y.

